

Lipsește untdelemnul?

Încotro?

Spre ce țărni călătorim noi de fapt? Această întrebare ne preocupă pe toți. Și ea devine vitală și brizantă, dacă o aplicăm la noi personal, prin aceea că fiecare se întreabă verificându-se: Spre ce țărni călătoresc eu de fapt?

Este ciudat, că această întrebare se ridică așa de rar în noi. Cum se face aceasta? Ea preocupă pe fiecare din noi și cu toate acestea ea este mereu dată la o parte. Și sunt multe motive care conduc la aceasta. Stresul este vinovat de toate, așa se spune. Și nervii noștri s-au slăbit. Necazul și hăituiala cotidiană ne mistuie. Adevărate războaie mici. Și este adevărat: întrebarea – ea este îngropată.

Da, cotidianul ne ține în trap, și aproape că nu avem timp pentru a ne trage răsuflarea. Și dacă vreodată avem o oră pentru noi, atunci ni se pare că suntem așa de hăituiți, ca și cei ce sunt pe fugă, fugă de sine însuși. Numai un lucru ar fi acum corect: să te deconectezi definitiv și să-ți revii! – Dar în loc de aceasta ești cuplat, și un potop de imagini ne înconjoară. Și întrebarea „Încotro?” a dispărut.

Și ceea ce oferă televizorul, radioul, presa, nu este capabil să ne așeze într-o atmosferă sărbătorească. În locul războaielor mici apar războaie și amenințări cu războiul în mare: acte teroriste, foamete și suferință, criză energetică și economică, sisteme noi de arme și rachete și nori de furtună în Orientul Apropiat, boicotul petrolului și prețuri ale petrolului care explodează.

Și înapoia tuturor frica de plumb, că undeva și cândva o mână nervoasă ar putea să acționeze la tabloul de comandă periculos și va pune în mișcare o mașinărie de nedescris a groazei.

Nu permite distragerea

Dar acum, acum a sosit momentul. Noi nu vrem să ne lăsăm distrași și vrem să ne preocupăm cu întrebarea: Încotro conduc toate acestea? Încotro duce viața mea? – Nu consider că există suficientă disciplină la mine, ca într-o oră, în care pot să citesc această temă, să nu mă las deranjat și abătut să primesc un răspuns la această întrebare.

Pe când Michael Faraday, renumitul cercetător naturalist, a fost întrebat odată: „Ce concepție aveți cu privire la viitor?”, atunci a răspuns: „Eu nu am concepții, eu mă bazez pe certitudini”, și el a citat: »Știu în Cine am crezut, și sunt convins că El poate să păzească ce I-am încredințat pentru ziua aceea.« (2 Timotei 1,12)

Cunoscutul fizician și matematician Blaise Pascal exprimă același lucru puțin altfel, dar în principiu tot așa, când spune: „Ce minunat este să călătorești cu un vapor, care într-adevăr este zguduit de vânt și de valuri, dar despre care știi cu toată certitudinea că el va ajunge în port.”

Aceasta este ceea ce avem noi nevoie stringent: nicio concepție, nicio iluzie, ci certitudine și întoarcerea acasă în port, cu toate furtunile din timpul călătoriei!

Această lume este de aceea plină de lipsă de speranță, deoarece oamenii având în vedere uraganul care bântuie s-au făcut independenți de Navigator și – înconjurați de întuneric adânc – au luat cârma în propria mână. Așa spune Bert Brecht în lucrarea sa „Berliner Requiem” plin de nihilism: „Un vapor care se scufundă și un țărni fără lumină, da, într-acolo trebuie să te îndrepti.” Aceasta este partea revers a țintei: nu portul sigur, protector, ci vârtejul înfiorător care absoarbe în adânc.

Cine dă răspunsul?

Noi avem o mulțime de întrebări. Dar noi trebuie să primim un răspuns valabil. Căci voia lui Dumnezeu este ca fiecare să-și formeze viața în așa fel, ca el să ajungă la adevărata țintă. Aceasta El ne-o arată clar în multe locuri din Cuvântul Său. Și noi vrem să primim răspunsul Său pe baza unui loc foarte precis și foarte cunoscut. Cu siguranță ați auzit deja pilda despre cele cinci fecioare înțelepte și cinci fecioare nechibzuite.

În aceasta El vrea să ne arate ce este decisiv, dacă vrem să ajungem în portul salvator. Prin această pildă El vrea să ne arate ceea ce este absolut necesar. Însă prin aceasta El ne face cunoscut totodată că istoria omenirii precum și istoria vieții noastre foarte personale se va sfârși la picioarele Aceluia care este gata să revină: Isus Hristos, Domnul.

Ora Mirelui este necunoscută, dar ea vine. Isus, Domnul, El vine iarăși. Acesta este un adevăr de o seriozitate foarte mare. Helmut Thielicke spune în privința aceasta: „El ar putea să ne găsească într-o stare de buimăceală, cu toate că noi ca oameni ai vieții practice suntem treji ca lumina zilei și nimeni nu ne poate înșela cu un X în loc de U. Ce-ar fi însă, dacă noi înșine în cea mai importantă chestiune, de care depinde totul, ne-am înșelat cu un X în loc de U? Există un *prea târziu*. S-ar putea ca Dumnezeu la sfârșitul romanului vieții noastre ar trebui să scrie: realizări mărețe, viu, interesant, fascinant, însă – tema ratată! Însă atunci romanul este terminat, el nu mai poate fi redactat altfel.”

Așa vorbește Domnul

»Atunci Împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare care, luându-și candelile, au ieșit în întâmpinarea mirelui. Și cinci dintre ele erau chibzuite, și cinci nechibzuite. Cele nechibzuite și-au luat candelile și n-au luat untdelemn cu ele, dar cele chibzuite au luat untdelemn în vasele lor, odată cu candelile lor. Dar mirele întârziind, ele au ațipit toate și au adormit. Dar la miezul nopții a fost un strigăt: „Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare!” Atunci toate fecioarele acelea s-au ridicat și și-au pregătit candelile. Și cele nechibzuite au spus celor chibzuite: „Dați-ne din untdelemnul vostru, pentru că ni se sting candelile”. Dar cele chibzuite le-au răspuns, zicând: „Nu, ca nu cumva să nu ne ajungă nici nouă, nici vouă; mergeți mai bine la cei care vând și cumpărați-vă”. Dar, pe când mergeau ele să cumpere, a venit mirele; și cele care erau gata au intrat cu el la nuntă și ușa a fost închisă. După aceea au venit și celelalte fecioare, spunând: „Doamne, Doamne, deschide-ne!” Dar el, răspunzând, a zis: „Adevărat vă spun, nu vă cunosc”. Vegheați deci, pentru că nu știți ziua, nici ceasul.» (Matei 15,1-13)

Atunci

Chiar primul cuvânt al pildei noastre este semnificativ; așa cum fiecare cuvânt, pe care ni-l spune Dumnezeu, este important. Acest cuvânt »atunci« arată că această pildă se referă la o perioadă de timp bine definită. Și ca să anticipăm: este timpul nostru, cel cu care se ocupă această pildă. Și vom vedea, că astăzi nimeni nu ar putea să dea o descriere mai bună a creștinătății, ca aceea care se face aici foarte concentrat și pregnant.

Deci această pildă a fost spusă cu mult înainte să existe starea actuală. Și neștiința și nepăsarea indolentă a purtătorilor exteriori ai mărturisirii creștine dovedesc tocmai inspirația divină a Bibliei. Căci cât de cu totul altfel ar arăta între aceia care se numesc creștini, dacă acest pasaj și alte pasaje asemănătoare din Cuvântul lui Dumnezeu ar fi crezute cu adevărat!

O corectură necesară

Pentru ca probabil părerile greșite ale cititorului să fie corectate, este important, mai întâi să explicăm noțiunea »Pilda despre Împărăția cerului« - sau cum se spune tradus exact »Pilda despre Împărăția cerurilor«. Ce este o pildă, știe fiecare. Printr-o pildă lucrurile importante de natură sufletească sau spirituală sunt explicate prin tablouri și activități din viața cotidiană. Și tocmai Domnul Isus S-a folosit cu predilecție de narațiunea sub formă de pilde.

Dar ce se înțelege prin »Împărăția cerurilor«? Căci Evanghelia după Matei ne relatează nu numai această pildă, ci în total zece pilde despre Împărăția cerurilor. Deci, Împărăția cerurilor nu se compară cu împărățiile lumii acesteia, căci caracteristicile ei nu sunt pământești, ci de natură cerească. Aceasta însă nu înseamnă, așa cum greșit s-ar putea gândi, că această Împărăție este în cer, ci mai de grabă înseamnă, că se guvernează și se iau decizii din cer, însă ea se găsește acum și aici pe pământ.

Cum se înțelege aceasta? – Probabil că răspunsul la această întrebare devine ceva mai simplu, dacă mai întâi vom întreba, de când există această Împărăție. Răspunsul este: de aproape 2.000 de ani. Când Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a fost pe acest pământ, în Predica de pe Munte (Matei 5-7) a învățat principiile acestei Împărății și în chip desăvârșit a corespuns lor. Într-o frumusețe morală unică și desăvârșită, viața Lui a arătat bunătate și adevăr, dreptate și pace.

Și un alt loc din Scriptură ne dă un răspuns clar cu privire la perioadele de timp la care se referă aceste pilde referitoare la Împărăția cerurilor. Pe când Domnul Isus spunea aceste pilde, evangelistul Matei ne relatează: »Toate acestea le-a vorbit Isus mulțimilor în parabole și fără parabolă nu le vorbea, ca să se împlinească ce era spus prin profetul care zice: „*Îmi voi deschide gura în parabole, voi vorbi lucruri ascunse de la întemeierea lumii.*”« (Matei 13,34-35) Aceste pilde despre împărăția cerurilor de aceea nu pot fi referitoare la Împărăția mesianică sau Împărăția de o mie de ani a lui Hristos, deoarece această împărăție nu era *nicidecum* ascunsă de profeții Vechiului Testament, ci ea a fost subiectul foarte multor prorocii. Acea Împărăție mesianică va veni, și de aceea Domnul a pus în gura iudeilor credincioși rugăciunea »Vie Împărăția Ta«.

Recunoaștem deci clar, că pilda noastră, ca și toate celelalte pilde referitoare la Împărăția cerurilor, se referă la o perioadă de timp care a început odată cu lepădarea Fiului lui Dumnezeu pe pământ și înălțarea Sa la cer, și se extinde până la revenirea Lui – în timpul lipsei actuale a Împăratului.

Începutul și decăderea

Și această Împărăție a fost încredințată *responsabilității omului*, începând din momentul când Domnul a părăsit acest pământ. Din păcate acest fapt a lăsat urme. La începutul creștinismului toți cei care purtau numele lui Hristos erau caracterizați de principiile care guvernează această Împărăție a cerurilor: bunătate și adevăr, dreptate și pace. Biblia relatează despre primii creștini: »Mulțimea celor ce crezuseră era o inimă și un suflet.« (Faptele Apostolilor 4,32) Aceasta era strălucirea slavei cerești în mijlocul unui păgânism păcătos, stricat. Ei trăiau despărțiți de lume, și »niciunul din ceilalți nu cuteza să se lipească de ei.« (Faptele Apostolilor 5,13)

Cu alte cuvinte: acești primi creștini constau numai din credincioși adevărați, născuți din nou, numai din fecioare *înțelepte*. Viața lor era marcată de trei caracteristici: »de la idoli *s-au întors* la Dumnezeu, ca să *shujească* Dumnezeului celui viu și adevărat, și să *aștepte din ceruri pe Fiul Său*«. (1 Tesaloniceni 1,9-10)

Foarte curând însă credincioșii adevărați au părăsit atitudinea lor clară față de lume. Despărțirea de îndeletnicirile lumesti a devenit tot mai slabă, și curând necredincioșii s-au atașat lor. Aceștia au apucat cei drept candela – simbolul simplei mărturisiri -, dar ei *nu aveau untdelemn* în vasele lor. S-a ajuns la o lume creștinizată, la o »casă mare« cu »vase de cinste și

vase de necinste» (2 Timotei 2,20), așa cum caracterizează pe drept Cuvântul lui Dumnezeu creștinătatea noastră. Această amestecătură nepermisă a fost într-adevăr pe parcursul secolelor simțită dureros și regretată de bărbații credincioși, dar procesul de decădere s-a înrăutățit tot mai mult în scurgerea timpului.

Fiecare este răspunzător

Odinioară biserica a fost chemată să fie o părtășie numai de credincioși adevărați. Însă curând s-a oferit tabloul trist al unei amestecături de credincioși născuți din nou și din aceia care numai formal purtau în exterior numele de „creștin”.

Și nu numai aceasta: mână în mână cu această amestecătură, care sta în contradicție totală cu Cuvântul lui Dumnezeu a mers constituirea de confesiuni diferite, secte și grupări creștine. Și o privire asupra creștinătății din zilele noastre este suficientă, ca spre rușinea noastră să ne facă clar în ce măsură a progresat distrugerea începutului.

Este adevărat: sub responsabilitatea omului, Împărăția cerurilor, prezentarea exterioară a gândurilor dumnezeiești pe acest pământ, a evoluat vizibil spre rău. Dacă la început a fost un sistem *curat*, care în timpul primilor creștini reflecta cu claritate principiile cerești ale acestei Împărății, foarte curând a devenit un sistem *eterogen*: adevărați și neadevărați, grâu și neghină, înțelepți și neînțelepți se găsesc în el.

Și încă un lucru este făcut clar de pilda noastră: responsabilitatea *personală* a fiecăruia în parte *nu este* anulată. De aceea *fiecare* – oricine ar fi el – oriunde și oricând se declară că aparține acestui sistem al creștinismului, va fi judecat de Dumnezeu sub aspectul *responsabilității personale depline*.

Candelele sunt în număr complet

Zece fecioare și zece candelă, și totuși nu este în ordine. Căci nu este numai veritabilul, ci și neveritabilul. La prima privire aparent nu este nici o diferență. Căci candela – simbolul simplei mărturisiri formale – este ținută sus de toți. Mai profund nu se poate vedea, la o privire superficială. Dimensiunile exterioare sunt în ordine, mantaua creștină, forma creștină exterioară, este prezentă la toți. Și totuși între cele zece fecioare numai cinci sunt credincioși adevărați, restul sunt numai mărturisitori cu buzele.

Nu este nici un secret, că înapoia fațadei organizării noastre creștine, în care aproape fiecare este introdus ca sugar și din care aproape fiecare este scos în coșciug, nu se găsește numai credința adevărată. „Banda rulantă” creștină se rotește cu perfecțiune de la leagăn și până la targă: botez, confirmare, căsătorie, servicii divine și sărbători – și înmormântare creștină. Și totuși cinci fecioare erau nechibzuite (textual: nebune). Nu este aceasta o constatare zguduitoare?

Aceste cinci fecioare aveau *numai* candela. Dar ele *nu aveau untdelemn*. Probabil că faptul că aveau candelă le-a slujit numai pentru liniștea lor. Dar la ce le-a folosit aceasta? Exact așa se liniștesc unii astăzi cu faptul că au semnele exterioare ale creștinismului. Așa de departe s-a ajuns cu creștinismul începutului. De îndată ce Domnul a lipsit Bisericii și creștinismul a ajuns sub responsabilitatea omului, a început decăderea. Până s-a ajuns la punctul pe care îl descrie așa de potrivit pilda noastră. *Atunci* starea va fi atât derutantă cât și penibilă. Nu este aceasta imaginea exactă a relațiilor actuale?

O lampă electrică fără curent nu folosește la nimic. De ce? Deoarece lipsește legătura vie cu sursa de putere. Și la ce folosește o lampă (candelă) fără untdelemn? Absolut la nimic. Se poate cel mult pune pe dulap ca decor. Acolo arată frumos și iese în relief. Mai mult nu se are de la ea. Și tot așa pentru mulți astăzi creștinismul este numai un decor, numai un ornament evlavios, care face parte din viață și care nu se dorește să lipsească. Confesiunea este prezentă, dar lipsește

viața. Dacă toți ar citi mai mult Cuvântul lui Dumnezeu, ca să afle cum gândește Dumnezeu despre participanții secundari, despre simpli mărturisitori cu buzele: »Îți merge numele că trăiești, dar ești mort«. (Apocalipsa 3,1) Și: susțin cu tărie evlavia exterioară, dar nu vor să știe nimic de forța lăuntrică. (compară cu 2 Timotei 3,5)

Numai dacă ...

„Banda rulată” are pentru mulți nu numai ceva ademenitor, ci și ceva adormitor. Rulează mereu mai departe așa – și te face nechibzuit. Însă acum a sosit momentul, când fiecare trebuie să se verifice serios, să vadă care este situația cu el.

Tot așa a fost odinioară cu Nicodim, care a venit noaptea la Domnul Isus. Avea în inimă o întrebare arzătoare, cum se poate ajunge în cer. Și acest Nicodim era un om foarte evlavios, da, unul din teologii de frunte ai țării sale. Dar formele religioase nu puteau să-i dea nici o liniște. Și ce răspuns îi dă Domnul? »Adevărat, adevărat îți spun: Dacă cineva nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.« (Ioan 3,3) Și mai departe: »Adevărat, adevărat îți spun: dacă cineva nu este născut din apă și din Duh, nu poate intra în Împărăția lui Dumnezeu.« (Ioan 3,5)

Viața nouă – untdelemnul – o candelă adevărată care luminează, se găsesc deci exclusiv pe un singur drum. »Numai dacă ...« Ce vrea să spună aceasta? Expresia arată clar, că nu există nici o singură excepție cu privire la această întrebare importantă. Nașterea din nou, »nașterea de sus«, nașterea »din apă și din Duh«, este premisa indispensabilă pentru a ajunge cândva în cer. Acesta este un adevăr în Sfânta Scriptură cu însemnătate fundamentală.

Și cu toate acestea din păcate există așa de multe păreri omenești greșite. Se poate chiar auzi părerea că botezul se poate pune pe aceeași treaptă cu nașterea din nou și cu nașterea din apă și din Duh. Dar ce spune Biblia în această privință? Căci dacă vrem să primim un răspuns valabil, acesta îl putem primi numai din Cuvântul lui Dumnezeu. Se poate botezul pune în legătură cu nașterea din nou, întrebăm noi?

Răspunsul la această întrebare este un clar *Nu*. *Apa* este folosită în întreaga Sfântă Scriptură ca *imagine a Cuvântului lui Dumnezeu*, aplicat prin puterea Duhului Sfânt la inima și conștiința omului. Așa cum apa este un element vital, tot așa Cuvântul lui Dumnezeu în legătură cu Duhul Sfânt este elementul dătător de viață la nașterea din nou. Amintim numai două locuri din Cuvântul lui Dumnezeu, din multele altele, care arată că Cuvântul și Duhul Sfânt sunt cei care produc nașterea din nou, și nu botezul. Citim că despre credincioși se spune: »El, de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului ...« (Iacov 1,18) Aici găsim începutul unei vieți noi, care mai înainte nu a existat, deci un fel cu totul nou de viață, o natură cu totul nouă. Și care este unealta de care se folosește Dumnezeu pentru crearea acestei vieți noi? Este cumva botezul? Nu, ci *Cuvântul adevărului*. În continuare se spune credincioșilor: »... fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac.« (1 Petru 1,23) Mai poate exista vreo îndoială? Nașterea din nou are loc prin Cuvântul lui Dumnezeu. »Apa« este expresia potrivită pentru Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum ea acționează asupra omului, ca să-l convingă de necurăția lui, să-l curățe și să creeze ceva cu totul nou.

Cum poate avea loc aceasta?

Imaginați-vă doi ascultători, care stau unul lângă altul într-o sală, ca să asculte vestea bună. Evanghelistul citește următorul verset: »Adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul, care zice: „Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși” ...«. (1 Timotei 1,15) Unul din cei doi ascultători ai noștri rămâne insensibil. El ascultă, și totuși nu ascultă. Celălalt privește și spune: „Cum? El a venit să mântuiască pe păcătoși? – Eu sunt un păcătos. Vreau să mă încred

în El!” Vă întreb: Ce l-a determinat să ia această hotărâre? Fără nici o îndoială; Duhul Sfânt, care folosește *Cuvântul lui Dumnezeu ca unealtă pentru nașterea din nou*.

Nimeni nu a primit vreodată viața nouă prin botez. Veți căuta zadarnic în Biblie după un astfel de gând. Cuvântul lui Dumnezeu nu cunoaște această concepție. Căci la natura nouă este realmente vorba de ceva cu totul nou, care își are originea nu în om ci în Dumnezeu. Bibliei îi este total străin orice însușire automată, magic-sacramentală a mântuirii.

Este timpul să ne trezim!

Dacă ne uităm la poziția acelor ceasului lumii, atunci un lucru este foarte evident: noi am ajuns de mult la momentul când trebuie trasă alarma. Toți oamenii sunt cuprinși de o presimțire adâncă, că un eveniment uriaș este gata să aibă loc. Se spune într-adevăr că oamenii și puterile alcătuiesc istoria. Dar nici politicienii nu mai știu în ce direcție merg trenurile, ale căror macaze ei le pun astăzi.

Dar istoria omenirii va ajunge la ținta ei. Și această țintă o hotărăște Acela, care va veni la timpul Lui: Isus Hristos, Domnul. Adevărul despre revenirea lui Isus Hristos nu lasă pe nici un om indiferent. Ori crede, ori nu crede. La ultimii nu lipsește batjocura și disprețul și gestul milos, împingând totul la o parte ca fiind o năluca. Dar și această reacție a prorocit-o Cuvântul lui Dumnezeu: »Înainte de toate, să știți că în zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de batjocuri, care vor trăi după poftele lor, și vor zice: „Unde este făgăduința venirii Lui? Căci de când au adormit părinții noștri, toate rămân așa cum erau de la începutul creației.”« (2 Petru 3,3-4)

Cât de des trebuie să fi fost și Noe ținta batjocurilor și glumelor disprețuitoare ale contemporanilor lui, atunci când el a ascultat de Dumnezeu și a construit o corabie pentru salvarea casei lui! »Cum a fost în zilele lui Noe, la fel va fi și în zilele Fiului Omului: mâncau, beau, se însurau, se măritau până în ziua când a intrat Noe în corabie; și a venit potopul și i-a distrus pe toți.« (Luca 17,26-27) Dumnezeu Își ține Cuvântul. Și în clipa decisivă, toți cei care au crezut au fost incluși în corabia salvatoare și toți ceilalți au fost excluși – exact așa ca și în pilda noastră cu cele zece fecioare.

De aceea este timpul de trezire. Ce se va întâmpla cu oamenii mulți, care fiind botezați ca creștini poartă Numele lui Hristos, dacă El ar veni în clipa aceasta? Ce valoare va avea simpla mărturisire exterioară – candela fără untdelemn? Citim: »Cele nechibzuite, când și-au luat candelile, n-au luat cu ele untdelemn.« (Matei 25,3) Cât de răspândită este această atitudine în zilele noastre! Mulți sunt de părere, că este absolut suficient să aparții unei biserici, unei biserici libere sau unei comunități de creștini – deci să ai un nume, că trăiești – și totuși ești mort din punct de vedere spiritual. Pot să arate o astfel de candelă decorată, dar nu se are untdelemn. Este probabil aceasta starea ta? Atunci să nu mai întârzi nici o zi și nici o noapte, până nu vei fi sigur că ai untdelemn în vas.

Indiferența din jurul nostru este îngrozitoare. Cât de puți sunt cei care știu cu siguranță sau cel puțin doresc să știe, dacă au untdelemn în vasul candelii lor. În zilele noastre pare să fie absolut suficient dacă ești membru într-o oarecare biserică, ca după aceea să adormi pe cât se poate de repede. De aceea încă o dată întrebarea: Ai tu untdelemn în vasul tău? Biblia spune, că este nechibzuit să fi în neclar cu răspunsul la această întrebare serioasă. Va veni foarte repede clipa, când în fața ușii închise zadarnic se va striga: »Doamne, Doamne, deschide-ne!« (Matei 25,11) Cât de zdrobitoare sunt acele cuvinte: »Nu vă cunosc!« (Matei 25,12) Dorești tu să trăiești chinul veșnic, fiind nevoit să privești înapoi la o viață de auto-înșelare?

Acum, în clipa aceasta, citești aceste rânduri. Și imaginează-ți, că începând din clipa aceasta, într-o oră va suna trâmbița, ca să cheme pe adevărații creștini care au murit și pe adevărații creștinii care trăiesc, ca să întâmpine pe Domnul Isus. (compară cu 1 Corinteni 15,51-58 și 1 Tesaloniceni 4,13-18) Și cine poate afirma, că aceasta nu ar putea avea loc într-o oră? Te umple

gândul acesta cu bucurie? Ești sigur, că Îi aparții? Că El este Mântuitorul tău, neprihănirea (dreptatea) ta, că El este totul pentru tine? Te bucuri că ai privilegiul să-L vezi într-o oră? S-au te umpli de frică, când te gândești la posibilitatea, că aceasta poate avea loc într-o oră?

Mai întâi untdelemn – apoi lumina

Noi nu putem să răsturnăm rânduiala divină. Mai întâi untdelemn – apoi lumina. Fecioarele nechibzuite au strigat, că li se sting candelile. Nu poate să fie altfel. Căci și fitilul se poate aprinde, fără să aibă untdelemn. Și este posibil ca pentru un timp să dea o lumină luminoasă. Dar nu va rămâne așa. Cât de repede se stinge această lumină!

Tot așa omul trebuie mai întâi să aibă pe Hristos, apoi va avea lumina. El trebuie mai întâi să aibă Duhul Sfânt, și după aceea va urma o viață sfințită. Cineva, care încearcă să obțină mântuirea printr-o viață sfințită, se aseamănă cu omul care încearcă să primească untdelemn aprinzând fitilul. Biblia spune că o astfel de atitudine este absolut nechibzuită (prostescă, nebunească).

Probabil că acesta este punctul în care tu ești nesigur. Sau poate spui chiar: „Da, exact acesta este cazul meu, cel descris aici. Am încercat să obțin mântuirea prin fapte bune. Am făcut eforturi mari, ca să devin mai bun. Din când în când am dat o mărturie înflăcărată despre faptul că eu, prin activitățile mele pentru societate, pentru cei săraci și cei lipsiți de drepturi, sunt mai bun decât ceilalți.”

Dacă cu adevărat este așa, atunci imaginează-ți următoarea situație: tu iei o candelă, o curăți și o lustruiești, pui un fitil în ea, dar nu pui untdelemn. Apoi noaptea pui candela pe masă, o aprinzi și te uiți ce se întâmplă: ce flacăra! Dar numai pentru un moment. Și parcă te aud, în timp ce flacăra se stinge treptat: „Acesta sunt eu. Am făcut tot ce am putut, ca să luminez. Dar candela mea s-a stins.”

Așa se vor termina cele mai mari eforturi ale omului, în întuneric total. Cât de mulți sunt cei care odinioară arătau a fi lumini care ard, acum însă se află în întunericul deznădejdi! De ce? Ei nu au posedat niciodată pe Hristos, și de aceea lumina nu a putut fi de durată la ei. Ordinea lui Dumnezeu este de nerăsturnat: mai întâi cauza – apoi efectul! Flacăra nu poate provoca untdelemn. Tot așa de puțin faptele bune nu conduc la mântuire.

Un cuvânt pentru cei ce sunt în creștere

Copiii și tinerii din timpul nostru stau într-un pericol cum niciodată mai înainte nu a fost. Nu a existat niciun timp ca timpul nostru, în care se oferă așa de multe distrageri și o multitudine de ademeniri păcătoase pentru tineri. Ei stau permanent sub focul concentrat de artilerie a tot ce oferă lumea aceasta: pofta ochilor, pofta cărnii și lăudăroșia vieții. Nu ajută la nimic dacă se închid ochii înaintea acestora. Ispitele sunt monstruoase.

Un mare pericol există și pentru copiii creștinilor serioși, care cresc în mediul bisericii sau al comunităților religioase, cărora le aparțin părinții lor. Acești copii – cu vasul candelii gol – se află deseori într-un somn fatal al unei siguranțe false. Cu elan tineresc iau parte la activitățile bisericii și deseori sunt foarte activi în domeniul religios. În privința aceasta deseori se poate întâmpla ca ei să confunde simpla activitate cu o candelă care luminează cu adevărat. Sau ei se ostenesc – fără ca ei înșiși să aibă untdelemn – să imite lumina părinților lor.

Pe un astfel de drum înfrângerile și dezamăgirile sunt programate deja mai dinainte. Și care este urmarea? Satan le șoptește: „Totul este numai amăgire și înșelăciune.” Și astfel ei sunt gata să cadă foarte ușor cu totul în întunericul necredinței. Sunt mulți care au căzut deja în această viclenie a dușmanului, căci el este mincinosul de la început.

Ce este de făcut? Este acesta probabil cazul tău? Atunci oprește-te astăzi și întoarce-te în direcția adevărată: spre Domnul Isus. Nu mai căuta motivul profund al tuturor dezamăgirilor vieții tale tinere la una sau la alta. Recunoaște în sfârșit care este adevăratul motiv al conflictelor tale interioare: îți lipsește untdelemnul, pentru ca să poată să ardă candela ta.

Cum primesc eu untdelemn?

Fiecare, care are această întrebare în inima lui, să primească răspuns! Așa cum candela fără untdelemn rămâne stinsă, tot așa un creștinism fără Hristos este mort. Untdelemn – acesta este simbolul pentru viața nouă, pentru locuirea înlăuntru a Duhului Sfânt. Cum primesc eu untdelemn? Vrem să întrebăm Biblia și vrem să primim răspunsul de la Dumnezeu Însuși.

Domnul Isus spune: »Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.« (Ioan 5,24) Deci, Domnul spune, că sunt necesare două lucruri, pentru a primi viața veșnică și ca să fi declarat liber: în primul rând, să audă cuvântul, și în al doilea rând, să creadă.

Vă aduceți aminte, ce importanță acordă Dumnezeu Cuvântului Său? Am auzit deja aceasta, când am vorbit despre nașterea din nou »din apă și din duh«. Și am recunoscut cât de importante pentru Dumnezeu și pentru noi sunt apa și Duhul Sfânt, pentru a crea viața nouă. Fundamentul credinței este deci Cuvântul lui Dumnezeu. Numai Cuvântul lui Dumnezeu poate conduce la credință: »Astfel credința vine din cele auzite, iar cele auzite prin Cuvântul lui Dumnezeu.« (Romani 10,17) Cuvântul lui Dumnezeu – vestirea – credința, acesta este lanțul causal dumnezeiesc.

Este deci important, în cel mai scurt rezumat, dar totuși temeinic, să scoatem în evidență ce vrea să ne spună Cuvântul lui Dumnezeu. Ca să anticipăm: este o veste bună, îmbucurătoare, care ni se comunică. Și Hristos Însuși și toți mesagerii Lui de pe pământul acesta îți fac cunoscut această veste bună, prin aceea că în același timp ei te roagă cordial să crezi acest mesaj divin.

Dumnezeu dă!

Ce ne spune Dumnezeu în Cuvântul Său? Că acela, care aude Cuvântul lui Dumnezeu și crede în El, are viața veșnică și nu vine la judecată! Cum este posibil aceasta? De ce un vinovat poate fi declarat nevinovat? Ce este îndreptățirea (justificarea) și de ce este ea posibilă? Răspunsul potrivit cu Dumnezeu la această întrebare importantă este: păcătosul credincios este îndreptățit, aceasta înseamnă, el este tratat ca fiind drept, deoarece Hristos, »Cel care nu a cunoscut păcat«, a purtat păcatele lui la cruce. Acolo El »a fost făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El.« (2 Corinteni 5,21)

Cine se căiește, acela își schimbă părerea cu privire la sine însuși și cu privire la Dumnezeu. El recunoaște și mărturisește că este vinovat și pierdut și că Dumnezeu este sfânt și drept, când ne condamnă. Și cine se căiește cu adevărat, pe acela Dumnezeu nu-l lasă la pământ. Nu, El îl ridică și îi arată că El este dragoste și că El a făcut tot ce este necesar pentru mântuirea noastră: »Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.« (Ioan 3,16)

Îndreptățirea (justificarea) își are deci originea în harul și dragostea lui Dumnezeu și în sângele vărsat, în jertfa de moarte a Domnului Isus. Noi suntem »îndreptățiți fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus.« (Romani 3,24) Și de unde vine îndreptățirea? Din credință, nu prin fapte! »Celui ce nu face fapte, ci crede în Cel ce îndreptățește pe păcătos, credința îi este socotită ca dreptate.« (Romani 4,5) »... știm, că omul nu este îndreptățit prin faptele Legii, ci numai prin credința în Isus Hristos ...« (Galateni 2,16)

Astfel îndreptățirea este fapta judecătorească a lui Dumnezeu, prin care El socotește drept și tratează ca drept pe acela care crede în Domnul Isus. Și acum vreau să te întreb foarte personal două lucruri, și îți voi spune un al treilea lucru:

1. Recunoști tu că ești un păcătos pierdut, care a meritat moartea și judecata? „Da”, spui tu, „mă doare, căci este adevărat, viața mea este plină de păcate. Și așa cum sunt, nu pot exista înaintea lui Dumnezeu.”
2. Crezi tu că Dumnezeu a dat pe Fiul Său Isus Hristos la moarte, pentru ca El pe crucea de pe Golgota să sufere și să moară și pentru păcatele tale? Și că El L-a înviat, ca dovadă pentru faptul că El a primit jerfa Lui?

„Da, cred aceasta din toată inima, pentru că Dumnezeu Însuși îmi spune aceasta în Cuvântul Său sfânt.”

Și dacă aceasta este vorbirea inimii tale și iei pe Dumnezeu pe cuvânt, atunci vreau să-ți spun un al treilea lucru. Îți aduci aminte ce îți spune Fiul lui Dumnezeu Însuși: : »Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis *are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.*« (Ioan 5,24) Judecata ta a îndurat-o Altcineva! Niciun judecător pământesc nu va condamna de două ori pe un inculpat din cauza vinei lui. Nici Dumnezeu nu face aceasta: »Pedeapsa care ne dă pacea era peste *El*, și prin rănilor *Lui* suntem (*noi*) vindecați.« (Isaia 53,5) A auzi și a crede înseamnă să ai viața veșnică, înseamnă să fi socotit drept. Atunci este prezent ceea ce lipsea: untdelemn pentru candelă, pentru ca ea să poată lumina luminoasă!

Aici totul este pozitiv, totul este adevărat și veșnic. Frica și îndoiala trebuie să dispară pentru totdeauna. La o parte cu o credință cu capul, nesigură și falsă! Pentru cel care crede cuvintele lui Isus, totul este pozitiv, clar și sigur. Ce îți spune El, este adevărul curat și veșnic. Ascultă tu de cuvintele lui Isus? Crezi tu pe Dumnezeu, care L-a trimis? Atunci și pentru tine este valabil: El, Cel care nu poate să mintă, spune că tu ai viața veșnică. Putea Domnul Isus s-o exprime mai simplu? »*Are viața veșnică*«. Cât de mulți au fost înveseliți de aceste cuvinte, și de ce să nu fii și tu? Isus Hristos vorbește așa de simplu și de clar inimii tale fricoase, și tu să mai fi îndoielnic? Nu, niciodată! Cuvântul lui Dumnezeu este ca o stâncă: de nezguduit și sigur.

Și aceasta este realmente ceva minunat: să fi achitat de către cea mai înaltă Instanță! Căci Cel mai mare Judecător – Dumnezeu Însuși – explică celui pe care l-a îndreptățit, că lui nimic nu-i va fi pus ca povară:

»Deci, ce vom zice noi în fața tuturor acestor lucruri? Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? El, care n-a cruțat pe Însuși Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate? Cine va ridica vreo acuzație împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela care îndreptățește. Cine-i va condamna? Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi.« (Romani 8,31-34)

Care este situația cu faptele?

Când în pilda noastră a răsunat strigarea: »Iată, Mirele vine! Ieșiți-I în întâmpinare!«, atunci *toate* fecioarele s-au sculat și și-au pregătit (textual: împodobit) candelile. Toate s-au trezit și au devenit zeloase, nu numai fecioarele înțelepte, ci și fecioarele nechibzuite. Și tot așa acum pe teritoriul creștin se pot vedea o mulțime de activități. Mulți se angajează pentru un lucru bun. Și simt cum unii din cititori au în inimă întrebarea: cum este cu unele fapte, cu faptele bune, pe care trebuie totuși să le facem? Și această întrebare este o întrebare importantă.

Mai întâi trebuie să ne ocupăm cu o mare confuzie, care cu regret este foarte răspândită: se imaginează Dumnezeu ca un Judecător, care în același timp are în mână o balanță mare cu două talere. Pe un taler stau toate faptele rele și toate omisiunile vieții noastre. Pe celălalt taler se află toate faptele bune. Și mulți își imaginează aceasta în felul următor: dacă eu păcătuiesc, și vine ceva pe un taler, atunci eu trebuie să pun ceva bun pe celălalt taler. Și Dumnezeu verifică apoi

întrucâtva, pe care din cele două talere este mai multă greutate. Dacă în cele din urmă binele cântărește mai mult, atunci eu merg în cer.

Ca să anticipăm imediat: această imagine este fundamental greșită. Dumnezeu spune în Cuvântul Său cu totul altceva. »Dumnezeu a privit din ceruri peste fii oamenilor, să vadă dacă este vreunul care să priceapă, care să-L caute pe Dumnezeu.« Și la ce rezultat a ajuns Dumnezeu? »Toți s-au abătut, cu toții s-au stricat; nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar.« (Psalmul 53,2-3) Așa stau deci lucrurile. Și chiar dacă unul, cu mari eforturi s-ar strădui să împlinească toate cele zece porunci ale lui Dumnezeu, Cuvântul lui Dumnezeu îi dă de gândit: »Căci, cine va păzi toată Legea, și va greși într-o singură poruncă, se face vinovat de toate.« (Iacov 2,10)

Deci nu trebuie nicidecum să încalci toate poruncile, pentru a merge veșnic în pierzare. Este suficientă încălcarea *unei singure* porunci. Nu trebuie să fi comis adulter, să fi furat sau să fi mințit. Este pe deplin suficient, să nu dai cinste lui Dumnezeu în toate sau să nu iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Este ca și cu un lanț cu zece zale. Când se rupe el în două bucăți? Trebuie ca toate zalele să se rupă? Nu, este de ajuns să se rupă o singură zală.

De aceea răspunsul la întrebarea noastră este: Pe calea facerii de fapte bune nimeni nu poate veni la Dumnezeu. Cu toate faptele bune, păcatul stă în cale. De aceea cele zece porunci *nu sunt calea mântuirii*, pentru a veni la Dumnezeu. Cu toate că cele zece porunci își păstrează veșnic valabilitatea lor ca principiu de ordine divină de nezdruccinat.

Dar noi vrem să ne ocupăm mai amănunțit cu întrebarea noastră. Domnul Isus spune: »... vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși din ele: cei care au practicat binele, pentru învierea vieții, iar cei care au făcut răul, pentru învierea judecății.« (Ioan 5,28-29) Ce este deci binele, care în limba greacă, limba textului original, stă clar însoțit de articol hotărât? Domnul Isus Însuși dă răspunsul, când scurt după aceea oamenii Îl întreabă: »Ce să facem, ca să îndeplinim lucrările lui Dumnezeu?« Ce le va răspunde Fiul lui Dumnezeu? »Isus a răspuns și le-a zis: „*Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, ca voi să credeți în Acela pe care El L-a trimis.*”« (Ioan 6,28-29)

Ar putea cineva să spună mai clar? Nu faptele salvează, ci credința în Fiul lui Dumnezeu Cel răstignit și înviat. Împodobirea și șlefuirea candelii este total nefolositoare, dacă lipsește untdelemnul. Căci prin simpla decorare nu se naște lumina. Însă lumina, lumina strălucitoare, care rămâne, aceasta este esențialul. Și pentru aceasta prezența untdelemnului este premisa absolut necesară.

Astfel noi putem mărturisi cu certitudine deplină și bucurie deplină, »că omul este îndreptățit prin credință, fără faptele Legii.« (Romani 3,28) »Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni.« (Efeseni 2,9) Astfel, viața veșnică nu este plata pentru fapte bune, pe care crezi că le poți prezenta, ci este darul nemeritat al Dumnezeului îndurător pentru un păcătos care se căiește.

Și nici un om nu poate mântui pe un alt om, căci mântuirea este lucrarea lui Dumnezeu. Fecioarele nechibzuite spun într-adevăr fecioarelor înțelepte: »Dați-ne din untdelemnul vostru!« Dar acest fel de vorbire era necugetat. Viața nouă nu se primește printr-un seamăn de-al tău și nici nu se cumpără, ea este darul gratuit al lui Dumnezeu. Astăzi, în ziua mântuirii, se poate primi complet gratuit: »Cine vrea, să ia apa vieții *fără plată*.« (Apocalipsa 22,17) Trebuie însă numai *să vrei*, și trebuie *să iei*, acesta este punctul esențial.

Fiți plini de râvnă!

Aud ce spune un necredincios împotrivor: „Este deci pe deplin suficient să crezi. Atunci pot în continuare să păcătuiesc liniștit, căci aceasta nu contează. Faptele bune și o viață sfințită nu ajută nicidecum la nimic.” Și această vorbire batjocoritoare nu este necunoscută Bibliei. (compară cu Romani 3,8) Unui astfel de necredincios trebuie să i se răspundă în felul următor: faptele bune îți ajută tot așa de puțin, cum fitilul care arde poate să dea naștere la untdelemn,

dacă untdelemnul lipsește. Într-adevăr, pentru o clipă poate fi un foc de artificii demn de luat în seamă. Dar întunericul care urmează va fi cu atât mai mare. Nu, fără untdelemn fitilul nu va da lumină adevărată. Și tot așa de adevărat este, că fără Hristos mai întâi și fără mântuire mai întâi nu pot exista nici fapte bune și nici lumina sfințită.

Dar dacă cineva este mântuit, dacă el are untdelemn în vasul său, atunci Mirele are dreptul de a pretinde ca noi să-L așteptăm cu o candelă curată și care luminează strălucitor. Atunci crusta de funingine trebuie înlăturată. Altfel candela va fumega numai și eventual va pâlpâi să se stingă. Nu, nimic nu trebuie să împiedice strălucirea luminoasă a flăcării. »Voi sunteți lumina lumii« (Matei 5,14), spune Domnul Isus ucenicilor Săi. Și de aceea candela trebuie să lumineze și trebuie ținută sus. Ea nu trebuie pusă sub baniță sau sub pat, așa cum spune Domnul Isus. (compară cu Marcu 4,21) Căci banița este un simbol al activității la serviciu sau în casă și patul este simbolul trândăviei și somnolenței. Da, candela trebuie să răspândească lumină, pentru ca în mijlocul întunericului ea să poată fi văzută.

De aceea Cuvântul lui Dumnezeu spune tuturor celor mântuiți, să fie plini de râvnă: »El S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege și să-Și curățească un popor care să fie al Lui, *plin de râvnă pentru lucrări bune.*« (Tit 2,14) Și Cuvântul lui Dumnezeu spune mai departe: »... vreau să stăruie cu tărie asupra acestor lucruri, pentru ca cei care au crezut în Dumnezeu să *caute să fie cei dintâi în fapte bune.*« (Tit 3,8)

Credința și faptele aparțin împreună. Credința fără fapte este ca un ceas fără arătătoare. Ce folosește oamenilor, care vor să privească la ceasul care are mecanismul intact, dar îi lipsesc acele arătătoare? Tot așa credința fără fapte este moartă, cum spune Biblia. (compară cu Iacov 2,26) Căci tocmai faptele potrivite cu voia lui Dumnezeu sunt dovada că există credință adevărată. Astfel omul este îndreptățit față de Dumnezeu prin credință – dar față de oameni prin faptele credinței. (compară cu Iacov 2,24)

Ușa s-a închis

Se poate auzi părerea, că Domnul Isus nu va reveni pe pământul acesta înainte ca dreptatea și pacea să nu domnească de la un pol la altul al pământului. Și nu sunt puține organizațiile umanitare care luptă să facă lumea aceasta un paradis al civilizației și umanismului. Tabloul lumii prezentat de Biblie este cu totul altul. Și cine are o privire realistă asupra timpului nostru, poate numai să confirme acest tablou al lumii prezentat de Biblie. »Ca în zilele lui Noe ...« spune Scriptura, va fi la revenirea lui Hristos. Cum a fost în zilele lui Noe? Răspunsul Sfintei Scripturi este: »Și pământul era stricat înaintea lui Dumnezeu, și pământul era plin de violență.« (Geneza 6,11 și următoarele)

Într-adevăr batjocoritorii își bat joc: »Unde este făgăduința venirii Lui« (compară cu 2 Petru 3,3-4), dar noi ne apropiem cu pași uriași de clipa când orice batjocură va înceta și ușa se va închide. »Căci ziua Domnului va veni ca un hoț noaptea. Când vor zice: „Pace și liniște!”, atunci o nimicire neașteptată va veni peste ei, ... și nu va fi chip de scăpare.« (1 Tesaloniceni 5,2-3) Și atunci Isus Hristos se va arăta pentru judecată.

Dar cum va întâmpina El pe aceia care L-au primit și L-au mărturisit ca Domn și Mântuitor al lor? Înainte ca răul să fi atins punctul lui culminant și înainte ca El să apară ca Judecător, El îi va scoate din lumea aceasta și îi va duce în slava Sa. Astfel Adunarea lui Isus nu așteaptă ziua judecății și mâniei, ci pe Domnul ei care va reveni pentru răpirea credincioșilor.

După acest eveniment magnific »lucrarea de rățacire« (compară cu 2 Tesaloniceni 2,11) se va impune în grabă și cu putere mare. Ușa, care acum este încă larg deschisă, va fi atunci închisă. Toate implorările și bătăile în ușă nu vor ajuta la nimic. »Nu vă cunosc!«, va fi atunci răspunsul Aceluia care acum invită așa de prietenos: »Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă!« (Matei 11,28)

Dar va veni clipa, despre care se spune: »Și ușa s-a închis.« (Matei 25,10) Și dacă această ușă s-a închis odată, ea nu va mai fi niciodată deschisă. Sunt unii care visează despre deschiderea ușii după moarte pentru aceia care au murit fără să se căiască. Dar nu se găsește nimic în Sfânta Scriptură care să justifice o astfel de așteptare. Însă oricine, care merge mai departe decât Cuvântul lui Dumnezeu și îi adaugă ceva sau scoate ceva din el, acela stă sub o judecată deosebită. (compară cu Apocalipsa 22,18-19)

Astăzi

De aceea este așa de serios și totodată de important să se ia seama la oferta de har actuală a lui Dumnezeu. Acum Dumnezeu vrea să împace, în curând va judeca. Acum totul este har, atunci se va arăta mânia lui Dumnezeu. Acum Dumnezeu vrea să ierte păcatul, atunci El îl va pedepsi. Acum El lasă să se vestească Vestea bună, atunci judecata va fi partea tuturor »celor care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos. Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică.« (2 Tesaloniceni 1,8-9)

Cât de prețios este sub acest aspect momentul de față! »Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile.« (Evrei 3,7) Ce va fi mâine este ascuns de noi, dar astăzi se spune: »Iată, acum este ziua mântuirii.« (2 Corinteni 6,2) Și dintr-un motiv bine întemeiat psalmistul strigă: »Învațane să ne numărăm bine zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă.« (Psalm 90,12) Oamenii sunt deseori mai degrabă înclinați să numere tot felul de lucruri posibile și imposibile, fie banii sau stelele. Dar noi nu suntem chemați să facem aceasta, ci noi trebuie să ne numărăm zilele. Să luăm bine seama: nu anii, nici lunile și nici săptămânile, ci zilele. De ce? Ca să devenim înțelepți.

Într-un alt Psalm citim: »Iată, Tu mi-ai dat zile cât un lat de mână și durata vieții mele este ca nimic înaintea Ta.« (Psalm 39,5) Cât de bine este exprimat aceasta: zilele mele sunt cât un lat de palmă! Aceasta înseamnă, că eu nu sunt în stare să am o privire de ansamblu nici măcar a unei singure zile. Căci eu nu știu ce va aduce ea. Probabil într-o curbă va veni unul în sens contrar pe banda mea cu o sută de kilometri pe oră ... Și apoi? Ferice de cel care astăzi, în ziua mântuirii, devine înțelept! Cine poartă de grijă să aibă untdelemn în vasul candeliei lui, acela poate să aștepte pe Domnul care va reveni, el poate aștepta totul cu bucurie și liniște. El se știe protejat în mâna Dumnezeului îndurător. Poți să mărturisești și tu aceasta?